

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

ا.م. شیری
۰۲ می ۲۰۲۳

اول ماه می، روز همبستگی انترناسیونالیستی کارگران جهان مبارک!

از بن جان و از صمیم قلب روز همبستگی بین‌المللی کارگران جهان را به کارگران و زحمتکشان صاف و صادق، به تمامی انسان‌های رزمنده در راه رهایی انسان از قید و بند استثمار، ظلم و بی‌عدالتی سرمایه‌داران و نظام جابرانه سرمایه‌داری در سراسر گیتی شادباش عرض نموده و برایشان سال‌های پر ثمر در مبارزه آرزو می‌کنم.

اول ماه می به نماد برجسته عدالت، همبستگی و امیدهای روشن برای تغییر جهان به نفع انسان تبدیل شده است. شعار اصلی اول ماه می «پرولتاریای همه کشورها متحد شوید!»، امروز با قدرت و مفهوم جدید، اتحاد همه انسان‌هایی را خواستار است که نیازمندی‌های مادی و معنوی، فرهنگی و اخلاقی زندگی در روی زمین را پدید می‌آورند، می‌سازند و محافظت می‌کنند.

اول ماه می ما را متقاعد می‌سازد که گرانبهاترین ارزش زندگی، برادری و برابری است که هیچ‌گونه مرز یا موانع نژادی و ملی نمی‌شناسد.

جشن‌های این خجسته روز جهانی را بار دیگر در شرایطی برگزار می‌کنیم که یک سال دیگر سر به سر ظلم و ستم، بهره‌کشی و استثمار بر کارگران و دیگر گروه‌های تحت ستم جامعه گذشت. در این یک سال نیز به سبب همه سال‌های موجودیت نظام بهره‌کشی، تجاوز به حقوق کارگران در طول و عرض و عمق با شدت تمام ادامه یافت. بی‌حقوقی کارگران به نقطه اوج خود رسید. به طوری که دیگر به هیچ روی قابل تحمل نیست. به خصوص این که، طی سال‌های اخیر، غاصبان جهانی و داخلی دسترنج استثمارشوندگان، علاوه بر تشدید سیاست اقتصادی نئولیبرالی، با فریبکاری‌های مداوم، ضربات سخت و جبران‌ناپذیری به پیکر نحیف طبقه کارگر و دیگر اقشار ستمدیده جامعه وارد آورده‌اند و نام مبارک کارگر، دهقان (دهاتی)، حمال و غیره در جوامع سرمایه‌داری به فحش و توهین و تحقیر تبدیل شده است.

صرفنظر از این که تاکنون بخش آگاه طبقه کارگر و اغلب احزاب و تشکل‌های سیاسی حامی ایده رهایی‌بخش طبقه کارگر جشن اول ماه می را همه ساله با تجمع در میدان و خیابان‌های شهرها و سر دادن شعارهای سیاسی-اجتماعی

برگزار می‌کنند، اما در طول سه دهه پس از نابودی نظام سوسیالیستی «شرق»، کارگران و زحمتکشان فکری و یدی نه تنها به هیچ موفقیت ملموسی دست نیافته‌اند، حتی در اثر تشدید فشارهای امنیتی، سیاسی و پولیسی، بسیاری از حقوق و دستاوردهای دهه‌ها و سده‌های گذشته مانند قرارداد جمعی را نیز از دست داده و اکثراً به کارگران روزمزد و پریکاریته تبدیل شده‌اند.

به این ترتیب، برای فروشندگان نیروی کار نه تنها جایی برای عقب‌نشینی، حتی برای ایستادن و توقف نیز باقی نمانده است. پشت سر، ورطه تحقیر و بی‌حقوقی و نابودی است و پیش رو، میدان وسیع مبارزه برای آزادی و عدالت اجتماعی! اکنون دیگر مسأله بود و نبود مطرح است و زمان انتخاب!

اکنون زمان، زمان عمل است و طبقه کارگر و سایر اقشار استثمارشونده جامعه برای پیشروی و پیروزی در این میدان نبرد طبقاتی و پایان دادن به خودسری‌ها، زورگوئی‌ها و مظالم بی‌حد و حصر استثمارگران، هیچ راه و چاره دیگری جز سازمانیابی در تشکل‌های صنفی و سیاسی خود ندارند.

تنها اتحاد و همبستگی در مبارزه مشترک، امکان برقراری عدالت اجتماعی در جامعه را فراهم می‌کند! تنها وحدت جهانی پرولتاریا می‌تواند جهان را از بند نظام متکی بر تقدس مالکیت خصوصی و بهره‌کشی انسان از انسان رها سازد.

خلاصه کلام، «چاره رنجبران، وحدت و تشکیلات است»!

پیروز باد رزم متحدانه کارگران و زحمتکشان جهان!

۱۱ اردیبهشت-ثور ۱۴۰۲